

הלכות תרומות פרק ט

א. האשה אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה, או ליד שלוחה שעשת לקבלה; וכל שהיא ספק גרושה, הרי זו לא תאכל.

ב. האשה שעשת שליח לקבל לה גטה, אסורה לאכל בתרומה מיד; ואם אמרה לו, קבל לי גטי במקום פלוני אינה אסורה עד שיגיע שליח לאותו מקום. שלחה שליח להבאת גטה, אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה. האומר לאשתו, הרי זה גטין שעה אחת קדם למיתתו אסורה לאכל בתרומה מיד.

ג. עיר שהקיפה פרקום, וספינה המטרפת בים, והיוצא לדון הרי אלו בחזקת קימין; ואין צריך לומר מפרש, ויוצא בשירה. אבל עיר שכבשה פרקום, וספינה שאבדה בים, והיוצא להרג מבתי דיני גויים, ומי שגירתו חיה, או נפלה עליו מפלת, או שטפו נהר נותנין עליהן חמרי חיים וחמרי מתים; לפיכך אם היו נשותיהן בת כוהן לישראל, או בת ישראל לכוהן הרי אלו לא יאכלו. אבל מי שנגמר דינו בבית דין, והניחוהו בבית הסקלה להרג הרי זה בחזקת מת, ולא תאכל אשתו.

ד. הניחו בעלה גוסס במדינה אחרת, בין שהיתה כוהנת אשת ישראל או ישראלית אשת כוהן לא תאכל: שרב גוססין למיתה. אחד אומר מת בעלה, ואחד אומר לא מת הרי זו לא תאכל.

ה. אמרה לה צרתה, או אחת מחמש נשים שאינן נאמנות להעידה שמת בעלה הואיל ואינה נשאת על פיהן, הרי זו אוכלת בתרומה בחזקת שבעלה קים: עד שיעיד לה שהוא נאמן להשיאה על פיו.

ו. המשחרר את עבדו משיזפה לו בגט שחרור, פסלו מלאכל בתרומה; וכל עבד שיצא לחרות, ועדין הוא מעבד שחרור כמו שיתבאר בהלכות עבדים אף על פי כן, הרי הוא אסור לאכל בתרומה.

ז. הכותב נכסיו לאחר, וזפה לו על ידי אחר, והיו בהן עבדים, ושתק זה שנתנו לו ואחר כך צוח הרי זה ספק אם זה שצוח הוכיח סופו על תחלתו, ועדין לא יצאו מרשות ראשון, או זה שצוח אחר ששתק, חזר בו; לפיכך אין אוכלין בתרומה בין שהיה רבן ראשון כוהן והשני ישראל, בין שהיה רבן ראשון ישראל והשני כוהן.

ח. ישראל ששכר בהמה מכוהן, מאכילה התרומה. וכוהן ששכר בהמת ישראל אף על פי שהוא חייב במזונותיה לא יאכילה תרומה, מפני שאינה "קנין כסף" (ויקרא כב, יא).

ט. ישראל ששם פרה מכוהן לפטמה, ולהיות השכר ביניהן לא יאכילה תרומה, אף על פי שיש לכוהן בשבחה חלק; אבל כוהן ששם פרת ישראל לפטמה אף על פי שיש לישראל חלק בשבחה, הואיל וגופה לכוהן, שהרי שמה על עצמו הרי זה מאכילה התרומה.

י. פרתו של ישראל שילדה בכור, מאכילו התרומה שהבכור לכוהנים; ואוצר אדם כרשיני תרומה לתוך שובכו, ואינו חושש שמא יבואו היונים שלו ויאכלו אותן.

יא. יִרְאֶה לִי, שְׂאֵם מִכַּר הַכּוֹהֵן פָּרְתּוֹ לְיִשְׂרָאֵל, וְלָקַח הַדָּמִים
אֶף עַל פִּי שְׁעֵדִין לֹא מִשָּׁךְ הַלּוֹקָח, הֲרִי זֶה אָסוּר לְהֶאֱכִילָהּ
תְּרוּמָה: שְׁדִין תּוֹרָה מַעוֹת קוֹנוֹת, כָּמוֹ שִׁיתְּבָאֵר בְּהִלְכוֹת מִקָּח
וּמִמְכָּר. וְאִם מִכַּר יִשְׂרָאֵל לְכוֹהֵן אֶף עַל פִּי שְׁנֵתֵן הַדָּמִים, לֹא
תֹאכַל בְּתְרוּמָה עַד שִׁימְשֹׁךְ.